

[Per Federspiel.]

ved fjernelse af de indbyrdes toldskranker og ved ophævelse af importrestriktioner, som bliver et nødvendigt led i hele ordningen, vil føre til et stadigt fald i prisniveauet og et fald i omkostningsniveauet.

Den højtærede minister nævnte biltolden på 28 pct. og de 14 pct. på traktorer. Ja, det er naturligvis rigtigt, men begge dele kan leveres toldfrit fra det europæiske område, hvis vi går ind under Romtraktaten. Tilbage bliver så bare den virkelige byrde, som ligger i, at de mennesker, der absolut skal køre i Cadillac, må betale den told, som er forbundet dermed — men så kunne den højtærede finansminister måske lempe lidt på omsætningsafgiften.

Dernæst er nævnt de byrder, der kan følge af den sociale harmonisering. Det glædede mig, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup i dag overhovedet ikke kom ind på beskæftigelsesspørgsmålet, angsten for den udenlandske arbejdskraft; for alle ved jo, at det er en kunstig og ganske unaturlig angst, som ikke har noget som helst med virkeligheden at gøre. Den sociale harmonisering — ja, hvad vil det sige? Det vil sige, at man inden for Romtraktatens lande skal sørge for — så vidt dette nu engang kan lade sig gøre, og jeg tvivler på, at det kan lade sig gøre så forfærdelig meget — at der ikke sker en indirekte subsidiering af industrien gennem sociale omkostninger ved, at de lægges over på andre led af produktionen end den egentlige produktionsvirksomhed; og det er ikke så let, fordi nogle lande bærer deres sociale byrder over den almindelige beskatning og andre bærer dem direkte over virksomhederne. Jeg tror, det er udtrykt bedst af en fransk politiker, der engang sagde: skal man begynde at harmonisere, må man begynde med vejret og klimaet! Men under alle omstændigheder kan det ikke betyde nogen belastning for Danmark, i hvert fald ikke medmindre vi vil erkende, at vi er tilbagestående på sociallovgivningens område, at vi ikke yder de samme sociale goder som de øvrige europæiske lande, og det vil jeg dog sætte et betydeligt spørgsmålstejn ved.

Dernæst var den højtærede udenrigsminister inde på spørgsmålet om de virkninger, som en indtræden i fællesmarkedet vil kunne få på eksporten af industrivarer,

idet han mente, at toldbelastningen og omkostningsbelastningen ville vanskeliggøre denne eksport. Det kan jeg ikke se der er nogen begrundelse for at tro. En følge af den videre konkurrence om leveringen af råvarer og halvfabrikata fra hele det europæiske område må blive, at omkostningsniveauet bliver lavere og derved konkurrencedygtigheden større.

Jeg har forstået både det ærede medlem hr. Per Hækkerup og den højtærede udenrigsminister således, at regeringen ikke ændrer den hidtidige politik, men stadig væk holder dørene åbne. Det standpunkt, vi har taget, skulle tjene regeringen til advarsel: at disse døre antagelig ikke vedblivende kan holdes åbne.

Jeg har lige fået i min hånd et eksemplar af Flensborg Avis, og med den højtærede formands tilladelse vil jeg gerne bringe et kort citat af dette blad for lørdag den 14. februar. Der refereres et møde i Kiel, hvor den højtærede handelsminister har fremsat nogle udtalelser, som efter referatet går ud på følgende:

„Minister Philip lagde heller ikke i Kiel skjul på, at Danmark ifølge den siddende regerings opfattelse ikke kan tilslutte sig fællesmarkedet.“

I sin argumentation for dette standpunkt siger den højtærede handelsminister, at følgen af en tilslutning til fællesmarkedet

„ville blive, at det store mellemeuropæiske industriområde mellem Belgien, Nordfrankrig og Ruhr ville opsuge store dele af den nuværende danske industri.“

Det spørgsmål, jeg gerne vil stille, er, om man skal tage dette som en privatmands udtalelse, eller om det er den høje regerings opfattelse, at den mulighed, der ligger i en tilslutning til de seks, ikke længere er til stede, for i så fald er det ikke rigtigt, at den høje regering vedblivende følger de åbne døres politik.

Regeringen skal som sagt finde venstres støtte efter de meget modne overvejelser, vi har foretaget, til en politik, der går videre end til blot at holde dørene åbne, går så langt, at man ser inden for dørene og virkelig overvejer de muligheder, som foreligger både for det ene og for det andet.

Efter vor opfattelse må Danmark med historiens logiske nødvendighed ende i en sammenslutning med de seks, og vi vil så